

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: sekretarz sądowy Marcin Jamrószka

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r. w Koninie

sprawy z powództwa

1. **Międzyzakładowego (...) w T. Międzyzakładowej (...) w T., Międzyzakładowego(...) w T.**

przeciwko **(...) S.A. w T.**

o przekazanie środków na zakładowy fundusz socjalny

1. **Nakazuje pozwanej (...) S.A. w T. przekazać na rzecz Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych utworzonego w pozwanej Spółce kwotę 2.157.399,38 zł (dwa miliony sto pięćdziesiąt siedem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 35/100) tytułem ceny uzyskanej ze sprzedaży Ośrodka (...) w Ś..**

2. **W pozostałym zakresie powództwo oddala.**

3. **Zasądza od pozwanej na rzecz powodów kwotę 2.916zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

4. **Zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koninie kwotę 79.515 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.**

sygn. akt III P 1/14

UZASADNIENIE

W dniu 27 lutego 2014 organizacje związkowe działające w (...) S.A. w T. : Międzyzakładowy (...) Międzyzakładowa (...) i Międzyzakładowy (...)wniosły pozew przeciwko (...) S.A. w T. o nakazanie pozwanej przekazania na rzecz Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, utworzonego w pozwanej Spółce, kwoty 2.810.000 zł tytułem równowartości ceny uzyskanej ze sprzedaży Ośrodka (...),A.:(...) w Ś. oraz o zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania .

W uzasadnieniu pozwu wywodzili, że w dniu 19.12.2013 r. pozwana sprzedała Ośrodek Wypoczynkowy w Ś., służący dotychczas działalności socjalnej za kwotę 2.810.000 zł. W dniu 23.12.2013 r. związki zawodowe, działając w oparciu o przepisy ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych oraz zgodnie z § 18 Pakietu Gwarancji Pracowniczych (...), zwróciły się o przekazanie środków uzyskanych ze sprzedaży tego ośrodka na konto zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pozwana odmówiła przekazania powyższych środków wywodząc, że Ośrodek takiej działalności

nie służył bowiem już w kwietniu 2013 r. przewidziano zakończenie działalności Ośrodka i jego sprzedaż. Tak więc Zarząd Spółki na posiedzeniu w dniu 22.08.2013 r. postanowił zakończyć działalność tego Ośrodka od dnia 1.10.2013 r. Od tego dnia nieruchomości te w sposób trwały zmieniły swoje przeznaczenie i nie służą działalności socjalnej. Zdaniem powodów, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, Ośrodek prowadził działalność socjalną, a z czasów z tym Ośrodkiem mogli korzystać pracownicy, uzyskując na ten cel wsparcie z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Ośrodek ten miał charakter sezonowy i prowadził działalność w okresie maj – wrzesień, co oznacza, że od października nie funkcjonował. Związek funkcjonalny z działalnością socjalno – wypoczynkową tego Ośrodka nigdy nie został zerwany.

Pozwana (...) w T. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew zaprzeczyła by nieruchomości, budynki i budowle, które do dnia 30.09.2013 r. wykorzystywane były do działalności socjalnej jako ośrodek wypoczynkowy w dniu sprzedaży służyły nadal takiej działalności. Podniosła, iż od początku 2013 r. prowadzi w pozwanej Spółce gruntowny program restrukturyzacji swojej działalności w różnych obszarach, w tym także gospodarowania nieruchomościami i ich wykorzystywaniu w określonych celach. W ramach tego programu przewidziano wyłączenie ośrodka z działalności socjalnej i sprzedaż posiadanych praw. Decyzja o wyłączeniu ośrodka wypoczynkowego w Ś. z działalności socjalnej i zaprzestanie jego wykorzystywania w tej działalności od 1.10.2013 r. była zaplanowana już na początku 2013 r., a zważywszy na prowadzony proces restrukturyzacji Spółki była to decyzja racjonalna, zmierzająca do obniżenia kosztów funkcjonowania Spółki. Na dzień sprzedaży tj. 19.12.2013 r. nieruchomości, budynki i budowle będące przedmiotem sprzedaży nie służyły działalności socjalnej. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że środki ze sprzedaży Spółki sukcesywnie przeznacza na utrzymanie innych obiektów socjalnych tj. dwóch stołówek, klubu (...) oraz Hotelu (...). Za okres od dnia sprzedaży do końca lutego 2014 r. na utrzymanie obiektów socjalnych pozwana przeznaczyła kwotę 138.723,45 zł i nadal każdego dnia będzie przeznaczać na utrzymanie tych obiektów 60.000 zł miesięcznie.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w T. była użytkownikiem wieczystym działek gruntu oznaczonych nr geod. (...) i (...) położonych w Ś., o łącznym obszarze 4,8750 ha oraz właścicielem znajdujących się tam budynków stanowiących odrębną nieruchomość. Na nieruchomości tej pozwana prowadziła ośrodek wypoczynkowy, położony nad Jezioro Ś., na którym znajdowały się domki letniskowe typu (...) (10 domków) i (...) (9 domków), budynek magazynowy wraz ze sprzętem pływającym, budynek mieszkalny, budynek hydroforni wykorzystywany na cele magazynowe, budynek WC, obiekt małej architektury służący do wypoczynku oraz wiata i transformator. Na nieruchomości tej znajdowało się także pole namiotowe.

Ośrodek Wypoczynkowy w Ś. działał w okresie od maja do końca września każdego roku, a z usług tego ośrodka korzystali pracownicy Kopalni na preferencyjnych warunkach odpłatności. Również emeryci i renciści, byli pracownicy (...) A., których stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę mieli prawo do nieodpłatnego wypoczynku (raz w roku) w Ośrodku Wypoczynkowym w Ś.. Sezon wypoczynkowy w Ośrodku trwał do końca września każdego roku, w domkach i innych obiektach tego ośrodka nie było ogrzewania i w związku z tym obiekt nie był wykorzystywany w okresie zimowy i wczesnowiosennym. W tym czasie odbywały się w ośrodku jedynie niezbędne naprawy i konserwacje sprzętu. Od 2005 r. kierownikiem Ośrodka Wypoczynkowego był L. M. (1), z którym pozwana zawierała umowy zlecenia na okres od maja do września i to on organizował i prowadził ten Ośrodek, nadzorował powierzone mu mienie i dokonywał rozliczeń finansowych. W okresach „zimowych” pozwana zawierała z L. M. (1) umowy zlecenia, które dotyczyły dozoru Ośrodka, ponieważ w tym czasie (poza sezonem) nie prowadzono tam działalności wypoczynkowej.

Pozwana Spółka powstała z komercjalizacji Przedsiębiorstwa (...) w T., a w związku z tym procesem pomiędzy Dyrekcją (...) A., a związkami zawodowymi tam działającymi doszło w dniu 4.05.1999 r. do podpisania porozumienia nazwanego Pakietem Gwarancji Pracowniczych. W § 18 tego Pakietu strony stwierdziły, że środki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych zwiększa się o przychody z tytułu sprzedaży, dzierżawy i likwidacji środków trwałych

służących działalności socjalnej Przedsiębiorstwa i (...) w części nie przeznaczonej na utrzymanie lub odtworzenie zakładowych obiektów socjalnych. Natomiast w § 19 Pakietu ustalono, że ośrodki czasowe, stołówki, zakładowy klub (...) i Hotel (...) będą utrzymywane na koszt Spółki.

W kwietniu 2013 r. Zarząd (...) przyjął program działań restrukturyzacyjnych, w ramach których zaplanowano m.in. sprzedaż działalności socjalno – bytowej (...) A.. Rada Nadzorcza pozwanej podjęła w dniu 29.04.2013 uchwałę w sprawie zatwierdzenia działań restrukturyzacyjnych na 2013 r. dla (...) Kopalni (...).

W dniu 30 lipca 2013 r. na posiedzeniu Rady Nadzorczej Spółki przedstawiony został szczegółowy program działań restrukturyzacyjnych, w ramach którego zaplanowano m.in. na początku 2014 r. sprzedaż ośrodka czasowego (...). położonego w Ś. za cenę 1.121.000 zł określoną przez rzeczoznawcę. Rada Nadzorcza zaakceptowała proponowane działania w zakresie zbycia nieruchomości zbędnych dla działania Spółki.

W dniu 22 sierpnia 2013 r. na posiedzeniu Zarządu (...) rozpatrzono wnioski w sprawie wyrażenia zgody na zakończenie działalności socjalnej Ośrodka (...) w Ś. od dnia 1.10.2013 r. . Po analizie tego wniosku Zarząd wyraził wstępnie zgodę na zakończenie działalności socjalnej Ośrodka.

O zamiarze sprzedaży Ośrodka Wypoczynkowego i zamiarze zakończenia działalności socjalnej w tym Ośrodku nie były poinformowane związki zawodowe działające u pozwanej, nie występowało też o zgodę na zbycie tego Ośrodka.

Do dnia 30.09.2013 r. w Ośrodku Wypoczynkowym w Ś. prowadzona była działalność rekreacyjna, pracownicy oraz ich rodziny a także emeryci i renciści mieli możliwość korzystania z usług tego Ośrodka. W dniu 17.09.2013 r. pozwana zawarła z L. M. (1) umowę zlecenia dotyczącą dozoru Ośrodka Wypoczynkowego w Ś. oraz przygotowania w miarę potrzeb środków trwałych i wyposażenia w celu likwidacji poprzez złomowanie lub sprzedaż. Umowa ta obowiązywała do dnia 28.02.2014 r. , a w czasie jej trwania nie została przeprowadzona inwentaryzacja Ośrodka.

W dniu 19.12.2013 r. pozwana zawarła z firmą (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży Ośrodka Wypoczynkowego w Ś. za cenę 2.810.000 zł. Strony umowy ustaliły, że wydanie przedmiotu umowy nastąpi do dnia 28.02.2014 r. Koszty sprzedaży wyniosły 14.070 zł, a na tą kwotę składają się koszty wyceny nieruchomości 8.930 zł i koszty ogłoszeń o zamiarze sprzedaży 5.140 zł. Kwota, jaką pozwana uzyskała ze sprzedaży Ośrodka Wypoczynkowego w Ś. została zarachowana jako zysk ze zbycia majątku trwałego i wykazana w rachunku zysków i strat sprawozdania finansowego za rok 2013.

W dniu 23.12.2013 r. przewodniczący związków zawodowych działających w pozwanej Spółce tj. Międzyzakładowego (...), Międzyzakładowej (...) i Międzyzakładowego (...) wystąpiły do zarządu pozwanej o niezwłoczne przekazanie środków finansowych uzyskanych ze sprzedaży Ośrodka Wczasowego w Ś. na konto zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Pozwana odmówiła przekazania środków wywodząc, że w chwili sprzedaży nieruchomości nie służyły one działalności socjalnej.

Poza Ośrodkiem Wczasowym w Ś. pozwana prowadzi także dwie stołówki, zakładowy klub (...) i Hotel (...), które zgodnie z postanowieniami Pakietu Gwarancji Pracowniczych są utrzymywane na koszt Spółki. Koszty działalności bytowej tych obiektów za rok 2013 wyniosły 672.458,37 zł, natomiast przychody z tej działalności za rok 2013 wyniosły 350.245,23 zł (sprzedaż usług 571.784,63 zł minus koszt własny 221.539,40 zł). Tak więc pozwana w roku 2013 przeznaczyła na utrzymanie zakładowych obiektów socjalnych w roku 2013 kwotę 322.213,14 zł. Ponadto wartość netto niezamortyzowanej części środków trwałych wchodzących w skład Ośrodka Wypoczynkowego w Ś. wyniosła 316.317,48 zł. Kwota ta winna obciążać wynik roku 2013 (zgodnie z zapisami ewidencji księgowej Spółki została ujęta w miesiącu marcu 2014 r.). Łącznie więc koszty przeznaczone w roku 2013 przez pozwaną na utrzymanie zakładowych obiektów socjalnych wyniosły 638.530,62 zł, a koszty sprzedaży Ośrodka Wypoczynkowego 14.070 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, zeznań świadków B. P., I. K., L. M. (2) i Z. B. oraz na podstawie opinii biegłego z dziedziny rachunkowości G. J..

Dokumenty złożone przez strony w aktach sprawy, w oparciu o które Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie, nie budziły wątpliwości co do swojej treści. Wynika z nich jednoznacznie, że Ośrodek Wypoczynkowy w Ś. był środkiem trwałym, który służył działalności socjalnej i w okresie od maja do września każdego roku był udostępniany pracownikom i emerytom. W dniu 19.12.2013 r. doszło do sprzedaży tego Ośrodka za kwotę 2.810.000 zł. Sprzedaż ta była efektem realizacji przez pozwaną działań restrukturyzacyjnych przyjętych na rok 2013.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków bowiem zeznania te są spójne i wzajemnie się uzupełniają oraz znalazły potwierdzenie w dokumentach. Z zeznań tych wynika, że działalność socjalna była prowadzona w Ośrodku Wypoczynkowym w Ś. do września 2013 r. Od października do maja był to sezon „martwy” bowiem ze względu na brak ogrzewania i innych mediów nie było możliwości jego funkcjonowanie w tym czasie. Do dnia sprzedaży nie doszło też do zmiany przeznaczenia działalności prowadzonej w Ośrodku, a obiekt ten został sprzedany nabywcy jako ośrodek czasowy.

Za wiarygodną Sąd uznał także opinię biegłego z dziedziny rachunkowości. W opinii biegły wyliczył jakie koszty pozwana poniosła na utrzymanie innych zakładowych obiektów socjalnych, uwzględnił także wartość netto niezamortyzowanej części środków trwałych wchodzących w skład sprzedanego ośrodka wypoczynkowego w Ś., które zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości powinny obciążać wynik roku 2013. Biegły wydał opinię w oparciu o ewidencję księgową Spółki oraz dokumenty i zestawienia sporządzone przez pozwaną. Biegły podkreślił także, iż zarachowanie dochodów ze sprzedaży Ośrodka Wypoczynkowego w wynikach Spółki za rok 2013 r. uniemożliwia przeznaczenie ich na finansowanie kosztów w następnych latach, poza tym w dokumentach księgowych brak jest potwierdzenia, że koszty działalności placówek zaliczanych do działalności bytowej po roku 2013 r. były finansowane z przychodu ze sprzedaży ośrodka czasowego. W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna, spójna, wyczerpująca i pozwoliła Sądowi ustalić jakie koszty poniosła pozwana na utrzymanie zakładowych obiektów socjalnych w roku obrachunkowym, w którym doszło do zbycia środka trwałego tj. ośrodka wypoczynkowego w Ś.

Sąd oddalił natomiast wniosek o przesłuchanie obecnego prezesa Spółki na okoliczność kosztów utrzymania obiektów socjalnych w okresie po wniesieniu pozwu bowiem w ocenie Sądu okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią **art. 7 ust. 1 pkt 7** ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. 2012.592) środki zakładowego funduszu świadczeń socjalnych zwiększa się, między innymi, o przychody z tytułu sprzedaży, dzierżawy i likwidacji środków trwałych służących działalności socjalnej, w części nieprzeznaczonej na utrzymanie lub odtworzenie zakładowych obiektów socjalnych.

Za przychód ze sprzedaży lub likwidacji, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 7 uważa się przychód ze sprzedaży lub likwidacji pomniejszony o koszty tej sprzedaży lub likwidacji – **art. 7 ust. 1 a** ustawy.

W świetle natomiast **art. 8 ust. 3** powołanej ustawy związkom zawodowym przysługuje prawo wystąpienia do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz.

Ustawa z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie definiuje pojęcia "środków trwałych służących działalności socjalnej" pracodawcy. W jego zakresie można wyodrębnić dwa człony. Pierwszy, to środki trwałe, którym ustawodawca nie nadał szczególnego znaczenia, co oznacza, że należy je rozumieć w znaczeniu używanym powszechnie jako służące działalności gospodarczej i usługowej nieruchomości, maszyny, urządzenia itp. W pojęciu tym mieszczą się zatem "zakładowe obiekty socjalne", pod czym ustawa rozumie (art. 2 pkt 4) między innymi ośrodki czasowe i kolonijne oraz domy wypoczynkowe. Człon drugi tego pojęcia został zdefiniowany w art. 2 pkt 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem działalność socjalna oznacza usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form krajowego wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że sprzedany w dniu 19.12.2013 r. Ośrodek Wypoczynkowy w Ś. był środkiem trwałym, który służył działalności socjalnej bowiem w ośrodku tym pozwana organizowała na rzecz pracowników i emerytów różne formy wypoczynku oraz działalności sportowo – rekreacyjnej. Ośrodek Wypoczynkowy w Ś. do dnia sprzedaży zachował swój charakter sezonowego ośrodka wczasowego o przeznaczeniu rekreacyjno - wypoczynkowym i jako taki obiekt został sprzedany, a po zawarciu umowy sprzedaży jest też nadal w takim charakterze wykorzystywany. Do dnia sprzedaży nie doszło do przekształcenia funkcji tego Ośrodka na jakąkolwiek inną działalność nie będącą działalnością socjalną, a decyzja o zakończeniu prowadzenia działalności socjalnej była związana z przygotowaniem Ośrodka do sprzedaży, a nie ze zmianą przeznaczenia tego środka trwałego. W tej sytuacji spełnione zostały przesłanki określone w art. 7 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy, a przychody ze sprzedaży powinny zwiększyć środki Funduszu Świadczeń Socjalnych.

W przedmiotowej sprawie trzy związki zawodowe, działające w pozwanej Spółce, domagały się zobowiązania strony pozwanej do przekazania na rzecz Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (utworzonego w pozwanej Spółce) kwoty stanowiącej równowartości ceny uzyskanej ze sprzedaży zakładowego Ośrodka Wypoczynkowego w Ś.. Żądanie to znajduje swoją podstawę w art. 8 ust. 3 ustawy, a związki zawodowe przed wytoczeniem powództwa zwracały się do zarządu pozwanej Spółki o przekazanie środków uzyskanych z tej sprzedaży na konto zakładowego funduszu świadczeń socjalnych czego jednak pozwana odmówiła. Zauważyć również należy, że także w Porozumieniu z dnia 04.05.1999 r. - Pakiet Gwarancji Pracowniczych – strony tego Porozumienia w § 18 ustaliły, że środki zakładowego funduszu świadczeń socjalnych zwiększa się o przychody z tytułu sprzedaży, dzierżawy i likwidacji środków trwałych służących działalności socjalnej Przedsiębiorstwa i Spółki (...), w części nie przeznaczonej na utrzymanie lub odtworzenie zakładowych obiektów socjalnych. Tak więc roszczenie powodów co do zasady znajduje swoją podstawę zarówno w przepisach ustawy o zakładowym funduszu socjalnym jak i treści umowy jaką jest Pakiet Gwarancji Pracowniczych. Sporna natomiast była także wysokość przychodu, jaka powinna być przekazana do Funduszu.

W świetle art. 7 ust. 1 pkt 4 i ust. 1 a powołanej ustawy przekazane na rzecz Funduszu mogą zostać jedynie przychody uzyskane ze sprzedaży, (pomniejszone o koszty tej sprzedaży), w części nieprzeznaczonej na utrzymanie lub odtworzenie zakładowych obiektów socjalnych.

Jeśli chodzi o koszty sprzedaży to nie było sporne, że stanowiły one kwotę 14.070 zł. Na koszty te składają się: koszt wyceny i określenia wartości rynkowej wybranych składników majątku pozwanej, które dotyczyło m.in. Ośrodka Wypoczynkowego w Ś., który zgodnie z fakturą wyniósł 8.930 zł oraz koszty publikacji ogłoszeń o sprzedaży na kwotę 5.140 zł. Zdaniem Sądu kwota uzyskana ze sprzedaży Ośrodka (2.810.000 zł) powinna być pomniejszona o koszty sprzedaży w wysokości 14.070 zł.

Ponadto przekazaniu do funduszu świadczeń socjalnych podlegają przychody uzyskane ze sprzedaży w części nieprzeznaczonej na utrzymanie lub odtworzenie zakładowych obiektów socjalnych. Istotne więc było ustalenie jakie kwoty pozwana Spółka przeznaczyła w roku 2013 na utrzymanie innych zakładowych obiektów socjalnych. Pozwana podnosiła w toku procesu, iż poza Ośrodkiem Wypoczynkowym w Ś. prowadziła także inne obiekty socjalne takie jak: dwie stołówki (...) i „(...)”, klub (...) oraz Hotel (...). W zapisach ewidencji księgowej przychody i koszty działalności tych obiektów opisane są jako działalność bytowa. W 2013 r. przychody z działalności bytowej wyniosły 350.245,23 zł natomiast koszty prowadzenia tej działalności bytowej wyniosły 672.458,37 zł. Różnica pomiędzy kosztami a przychodami z tej działalności wyniosła 322.213,14 zł i była ponoszona przez pozwaną zgodnie ze zobowiązaniem zawartym w § 19 Pakietu Gwarancji Pracowniczych. Zdaniem Sądu kwota uzyskana ze sprzedaży Ośrodka Wypoczynkowego powinna być pomniejszona o koszty, jakie przeznaczyła na utrzymanie obiektów socjalnych w okresie rozrachunkowym poprzedzającym sprzedaż Ośrodka. Brak jest natomiast podstaw by odliczyć także koszty utrzymania tych obiektów w okresie późniejszym, w szczególności przypadającym po wniesieniu pozwu przez związki zawodowe. Wbrew wywodom pozwanej w zapisach dokumentacji księgowej brak jest informacji o tym, że z kwoty uzyskanej ze sprzedaży Ośrodka jakaś część tej kwoty była przeznaczona na finansowanie działalności bytowej. Poza tym, jak wyjaśnił biegły, z punktu widzenia księgowego zarachowanie dochodów ze sprzedaży Ośrodka w wynikach Spółki za rok 2013 uniemożliwia przeznaczenie już zrealizowanych przychodów w roku 2013 na

finansowanie kosztów w następnych okresach sprawozdawczych. Biegły wskazał także, iż od przychodu ze sprzedaży powinna być potrącona wartość netto niezamortyzowanej części środków trwałych wchodzących w skład sprzedanego Ośrodka w wysokości 316.317,48 zł.

Po odliczeniu powyższych kwot z tytułu kosztów sprzedaży i kosztów utrzymania zakładowych obiektów socjalnych na rzecz zakładowego funduszu świadczeń socjalnych powinna być przekazana kwota 2.157.399,38 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 8 ust. 3 w związku z art. 7 ust. 1 pkt 4 i art. 7 ust. 1 a ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, orzekł jak w punkcie 1 wyroku natomiast w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

W punkcie 3 Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 5 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 – j.t). Ponieważ sprawa o przekazanie należnych środków na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych nie jest wymieniona w powołanym rozporządzeniu Sąd przyjął, że najbardziej zbliżoną do niej sprawą jest sprawa o odszkodowanie wymieniona w § 11 ust. 1 pkt 2 i wówczas stawka minimalna za prowadzenie sprawy wynosi 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości odszkodowania będącego przedmiotem sprawy. Przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 200.000 zł stawka minimalna wynosi 7.200 zł, a 75% tej kwoty to 5.400 zł. Proporcjonalnie do wyniku sprawy (77%) należne wynagrodzenie pełnomocnika powodów powinno wynieść 4.158 zł. Sąd dokonał jednocześnie kompensacji tego wynagrodzenia odliczając wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej należne w części w jakiej Sąd oddalił powództwo ($5400 \times 23\% = 1242$). Ostatecznie wynagrodzenie pełnomocnika powodów wyniosło 2.916 zł. Sąd zasądził jedno wynagrodzenie bowiem powodowie (związki zawodowe, które wystąpiły ze wspólnym pozwem) byli reprezentowani przez tego samego radcę prawnego (patrz postanowienie SN z dnia 15.07.2011 r. I UZ 15/11, Lex nr 1413498).

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t) zasądzając od pozwanej kwotę 79.515 zł tytułem opłaty sądowej (77.000 zł) i kosztów opinii biegłego

(2.515 zł).

E. Majewska